

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **N. B.,**
nar.,
státní příslušnost: Thajské království,

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024, č. j. CPR-30192-8/ČJ-2024-930310-V235,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-139861-15/ČJ-2024-000022-SV ze dne 29. 4 2024, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území

členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“), v délce jeden rok. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobkyně vycestuje z území uvedených států. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba v délce 30 dní ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo konstatováno, že se podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na žalobkyni nevztahují překážky vycestování dle § 179 téhož zákona, vycestování žalobkyně je možné.

2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dle ní dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Dále žalobkyně uvedla, že nevěděla o tom, že její žádost o prodloužení víza byla zamítnuta. Byla přesvědčena o tom, že je v ČR legálně. V současné době žije ve společné domácnosti v partnerském vztahu s českým státním občanem, který bydlí na adrese X, v nejbližší době plánují uzavření manželství. V této souvislosti žalobkyně navrhla výslech svého partnera za účelem potvrzení zmíněného vztahu. Dle žalobkyně je správní vyhoštění nepřiměřené zmíněnému partnerskému vztahu, kdy chce uzavřít manželství. Nepřiměřená je rovněž délka správního vyhoštění 1 rok, a to vzhledem k okolnostem případu, zejména zde je dle žalobkyně relevantní její předchozí pobytové oprávnění a přesvědčení o pokračující legálnosti pobytu. Žalobkyně dále namítla, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že její vycestování do Thajska je možné. Kategoricky nesouhlasí se závěrem závazného stanoviska č. j. MV-114749-2/OAM-2024. Důvodem nesouhlasu je, že ve vlasti žalobkyně panuje nedemokratický režim. Žalobkyně má za to, že v případě jejího návratu do vlasti by jí hrozilo uvěznění, mučení, nelidské či ponižující zacházení. Svého návratu se žalobkyně obává. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K v žalobě uvedenému partnerskému vztahu žalobkyně, kdy má též plánovat sňatek, žalovaný sdělil, že dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně byly hodnoceny ve stavu prokázaném do doby vydání rozhodnutí. Nynější nově uváděná skutečnost je v rozporu s obsahem výpovědi žalobkyně ze dne 25. 4. 2024, když žalobkyně dle žalovaného odchylně uvedla, že v ČR nikoho nemá a společnou domácnost s občanem EU nesdílí. Dále též vypověděla, že v ČR nemá žádné známé a stýká se pouze s pár krajany. Ani v průběhu odvolacího řízení žalobkyně žádný svůj vztah nezmínila. Dle žalovaného až v žalobě uváděný partnerský vztah nedosahuje takové intenzity, aby mohly být dopady rozhodnutí v tomto ohledu nepřiměřené.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 25. 4. 2024 bylo téhož dne zjištěno, že žalobkyně žádala dne 19. 12. 2022 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kdy žádost však byla zamítnuta pravomocně ke dni 26. 11. 2023.
6. Při výslechu téhož dne žalobkyně sdělila, že je zdravá. Ví, že překročila své pobytové oprávnění. Dříve se jmenovala X, před sedmi lety se nechala přejmenovat. Na území schengenského prostoru přicestovala dne 18. 11. 2023 do Rakouska, tentýž den přijela do ČR, a to na základě pracovního víza. O zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nevěděla. Pracovala v masérském salonu, kdy tyto věci měl vyřizovat

manažer, který ale žalobkyni o zamítnutí žádosti neinformoval. S prací v uvedeném salonu nebyla žalobkyně spokojená, v rámci hledání nové práce v jiném salonu se dostavila spolu s tlumočnicí na cizineckou policii, kdy přitom zjistila, že je v ČR neoprávněně. V ČR nemá žalobkyně žádný majetek, financuje se z peněz vydělaných prací v masérských salonech. Lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění má. K možnosti uložení zvláštních opatření uvedla, že finanční záruku za ni nikdo složit nemůže. Nežádala o azyl. Prostředky na vycestování i další pobyt má. Je rozvedená, má jednu dceru, které je 12 let a žije s matkou žalobkyně v Thajsku. V ČR nemá nikoho. Není zde žádná osoba, vůči které by vycestování žalobkyně z ČR bylo nepřiměřené. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Nepáchala zde žádnou protiprávní činnost. V Thajsku má dceru a prarodiče, u rodičů má zázemí, kam se může vrátit. Naposledy byla ve vlasti na podzim roku 2023. Není zde žádná překážka vycestování, Thajsko je pro žalobkyni bezpečnou zemí a hodlá se tam vrátit, má tuto zemi ráda a cítí se tam bezpečně, vycestuje dobrovolně. V ČR nemá žádné známé, pouze se stykala s několika krajany. Nemá zde žádné vazby, veškeré vztahy má v domovské zemi.

7. Dne 29. 4. 2024 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-139861-15/ČJ-2024-000022-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu jeden rok.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
9. Soud při jednání vyslechl jako svědka druhu žalobkyně, který uvedl, že během správního řízení žili ve společné domácnosti a plánovali uzavření svatby, k čemuž však nedošlo z důvodu překážky absence pobytového oprávnění žalobkyně na území ČR.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
13. Podle § 149 odst. 7 téhož zákona *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Pokud nelze závazné stanovisko potvrdit nebo změnit bezodkladně, nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne vyžádání jeho potvrzení nebo změny. K této lhůtě se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit*

ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

14. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
15. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto jako důvodné neposoudil. Správními orgány byl řádně zjištěn skutkový stav, bylo vycházeno z adekvátních podkladů. Byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu, při ukládání délky správního vyhoštění bylo přihlédnuto ke všem zjištěným relevantním okolnostem.
16. Žalobkyně bezesporu naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. st. v rozhodnutí uvedl, že bylo zjištěno, že přicestovala dne 18. 11. 2023 do ČR na základě pracovního víza, přičemž toto vízum mělo platnost do 21. 12. 2022. Žádost o prodloužení víza byla zamítnuta dne 31. 10. 2023, rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 11. 2023. Následně se měla žalobkyně do 30 dnů od nabytí právní moci zmíněného rozhodnutí dostavit k vydání výjezdního příkazu, což neučinila. Od 25. 12. 2023 do 25. 4. 2024 se nacházela na území ČR neoprávněně. Žalovaný doplnil, že žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti karty dne 19. 12. 2022, bylo také upřesněno, že platnost víza žalobkyně byla do 31. 12. 2022. Soud pochybení správních orgánů nenalezl, bylo vycházeno ze skutkových zjištění prováděných správními orgány v kontextu sdělení žalobkyní uvedených při výslechu. Součástí správního spisu je provedená lustrace pobytu žalobkyně, ze které vyplývá, že platnost její zaměstnanecké karty skončila ke dni 31. 12. 2022, řízení o žádosti o prodloužení bylo pravomocně skončeno ke dni 26. 11. 2023. Dále je součástí správního spisu informace Ministerstva vnitra ČR o tom, že žalobkyně podala dne 19. 12. 2022 žádost o prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty platné původně do 31. 12. 2022. Tato žádost však byla dne 31. 10. 2023 zamítnuta a proti rozhodnutí nebylo podáno odvolání, právní moci nabylo dne 26. 11. 2023.
17. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně nepřiměřené délky správního vyhoštění. K tomu uvádí, že je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).*“ V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce jednoho roku, tedy na dolní hranici možného rozmezí, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu. Bylo zohledněno, že žalobkyně se správním orgánem I. st.

spolupracovala a vypovídala, zajímala se o svou pobytovou situaci. Správní orgán I. st. však dále uvedl, že neoprávněný pobyt žalobkyně byl zjištěn až po 123 dnech, kdy dodal, že si sice je vědom jazykové bariéry žalobkyně, nicméně fakt, že nechala řešit své pobytové záležitosti nespolehlivou osobu, nelze brát jako polehčující okolnost. Délka neoprávněného pobytu byla od 25. 12. 2023 do 25. 4. 2024. Žalovaný tyto závěry potvrdil s tím, že byly vzaty v potaz druh i závažnost protiprávní činnosti žalobkyně. Doplnil, že se jednalo o první porušení právních předpisů ze strany žalobkyně a že se sama dostavila řešit svůj pobyt.

18. K námitce žalobkyně ohledně toho, že žalovaným nebyla dostatečně zohledněna její rodinná vazba, kdy zde má partnera, se kterým brzy plánuje sňatek, soud uvádí následující.
19. Soud předně konstatuje, že v případě žalobkyně je relevantní, jak podotkl i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, že bylo vycházeno ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. st., potažmo poté v případě rozhodnutí žalovaného ke dni vydání tohoto jeho rozhodnutí (11. 11. 2024). Žalovaný v tomto směru adekvátně poukázal na to, že žalobkyně v rámci výsledku provedeného dne 25. 4. 2024 ke svým rodinným vazbám nesdělila ničeho, kdy konkrétně uvedla, že v ČR nemá žádné rodinné vazby ani žádné známé, nemá zde nikoho, vůči komu by bylo její vycestování z ČR nepřiměřené, nesdílí domácnost s občanem EU, atd., správní orgán I. st. proto ve svém odůvodnění přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí vycházel z těchto informací sdělených žalobkyní. V odvolání žalobkyně taktéž ke svým rodinným vazbám nesdělila ničeho, přičemž tak neučinila ani do vydání napadeného rozhodnutí dne 11. 11. 2024, proto napadené rozhodnutí žalovaného vycházelo z totožné verze tvrzení žalobkyně, tj. že v ČR nemá žádné rodinné vazby, tedy tím méně takové, které by mohly vést k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí.
20. Žalobkyně až v podané žalobě poprvé uvedla, že v ČR má mít partnera, se kterým má dokonce sdílet společnou domácnost, kdy konkrétně má partner bydlet v Příbrami, dále dodala, že mají v plánu v brzké době uzavřít sňatek. Zároveň žalobkyně navrhla provedení výsledku partnera.
21. Jak bylo již zmíněno, žalobkyně při výsledku ani do vydání rozhodnutí žalovaného žádnou informaci ohledně jakéhokoli svého partnera vůbec neuvedla, zmínila jej poprvé až v žalobě. Soud proto konstatuje, že správní orgán I. st. ani žalovaný nemohl takové tvrzení žalobkyně nijak ve svých závěrech zohlednit, přičemž bylo na žalobkyni, aby správní orgány informovala úplně a pravdivě o svých rodinných vztazích. Soudní řízení není pokračováním správního řízení. K nové okolnosti, kterou žalobkyně mohla uplatnit již ve správním řízení, ale uplatnila ji teprve v soudním řízení, není soud oprávněn přihlížet ve smyslu posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve světle takové nové okolnosti. Výslech žalobkyně byl proveden dne 25. 4. 2024 řádně a souladně s právními předpisy za přítomnosti tlumočnice, kdy žalobkyně potvrdila, že tlumočnici rozumí a protokol z výsledku podepsala. Při podání odvolání byla zastoupena právním zástupcem, proto minimálně od té doby měla být informována o tom, jaké skutečnosti je třeba uvést.
22. Bez ohledu na provedení výsledku druhá v soudním řízení, soud k jeho tvrzení nebyl oprávněn nijak přihlídnout, neboť soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí dle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že v ČR nikoho nemá a ke svým rodinným vztahům pouze sdělila, že je rozvedená, přičemž má jednu dceru ve věku 12 let, která žije v Thajsku u matky žalobkyně. Dále žalobkyně též uvedla, že má ve vlasti rodiče a prarodiče, přičemž u rodičů

má mít též zázemí pro návrat. V této souvislosti lze poznamenat, že vycestování žalobkyně by tedy naopak znamenalo posílení jejích rodinných vazeb, konkrétně zejména možnost setkání žalobkyně s její nezletilou dcerou. Soud má za to, že jednoroční zákaz vstupu uložený žalobkyni není nijak nepřiměřený okolnostem případu.

23. Rodinné vazby nejsou vždy bez dalšího důvodem pro závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. Aby se mohlo jednat o nepřiměřenost, musí zde být přítomny nějaké zásadní důvody spočívající například v tom, že některý rodinný příslušník cizince má natolik špatný zdravotní stav, že by vycestování cizince mohlo ohrozit péči o takového rodinného příslušníka, dále může jít například o situaci, kdy má cizinec v ČR velmi malé dítě, nebo v situacích, kdy jsou přítomny nějaké jiné konkrétní zásadní skutečnosti. Ve věci žalobkyně nebyly žádné mimořádné skutečnosti zjištěny ani tvrzeny, partnerský vztah byl zmíněn až v podané žalobě. Lze k tomu uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021 – 52, ve kterém uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu „je nutné vycházet především z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahujícím se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Podle této judikatury se v případě správního vyhoštění na základě principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10), přičemž je třeba zohlednit několik kritérií, která se posuzují ve vzájemné souvislosti, a poměřují se zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, a ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41). Zároveň je třeba uvést, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94.“ Mimořádnou okolností není bez dalšího vztah druh družka, jakkoli s příslibem svazku manželského.
24. Žalobkyně dále v žalobě namítla, že měla mít subjektivní přesvědčení o legálnosti pobytu s tím, že dříve měla platné bytové oprávnění.
25. K tomu soud uvádí, že nijak nezpochybňuje, že žalobkyně v minulosti měla platnou zaměstnaneckou kartu. Jak však vyplynulo z obsahu správního spisu, žádala žalobkyně sice o její prodloužení, ale karta jí prodloužena nebyla a žalobkyně tento výsledek řízení neznala. Konkrétně žalobkyně popsala situaci tak, že měla pracovat v masážním salonu, kde měl bytové záležitosti řešit jeho manažer, který měl údajně žádost podat, ale žalobkyni již neměl dále informovat o výsledku řízení. Žalobkyně nebyla v salonu spokojena, proto hledala práci v jiném a při té příležitosti se dostavila na cizineckou policii, kde se měla teprve dozvědět o neoprávněnosti svého pobytu. Soud uvádí, že bylo na žalobkyni, aby své bytové záležitosti řešila řádně a včas, taktéž bylo na ní, aby sledovala dostatečným způsobem vývoj svého bytového oprávnění a řízení o žádosti o jeho prodloužení, a to tím spíše, pokud v ČR vykonávala práci masérky a bylo v jejím zájmu si tyto záležitosti dostatečně pohlídat. Žalobkyni nic nebránilo si za tímto účelem obstarat příslušné informace, kdy se mohla obrátit například na nynějšího právního zástupce. Pokud se žalobkyně rozhodla důvěřovat manažerovi salonu, že za ni potřebné dokumenty vyřídí, přijala tím na sebe riziko případného pochybení manažera, což se bohužel poté stalo. Bylo

na žalobkyni, aby pověřila vyřizování svých záležitostí důvěryhodnou osobu, nebo aby průběh sledovala sama.

26. V žalobě zmiňovaná subjektivní víra v legálnost pobytu je vzhledem k uvedenému diskutabilní, neboť je na cizinci, aby neměl pouze tuto víru a byl si včas vědom skutečného stavu. Co se týče skutečnosti, že měla žalobkyně v ČR dříve pobytové oprávnění, tato nebyla nijak rozporována, nicméně stejně jako v žalobě též tvrzené údajné subjektivní přesvědčení žalobkyně o legálnosti jejího pobytu nemůže nic změnit na tom, že žalobkyně objektivně porušila právní předpisy ČR.
27. Námitku, že Thajsko není pro žalobkyni bezpečnou zemí, soud taktéž důvodnou neshledal. Soud opět musí uvést, že údajné obavy žalobkyně z návratu do vlasti byly prezentovány až v podaném odvolání a žalobě. Při výslechu žalobkyně zcela odchýlně výslovně sdělila, že Thajsko považuje za bezpečnou zemi, dále uvedla, že má domovskou zemi ráda, vycestuje dobrovolně a vrátí se tam. Na jinou otázku například odpověděla, že má v Thajsku své rodiče a prarodiče, ke kterým se může vrátit, přičemž v zemi rovněž pobývá i dvanáctiletá dcera žalobkyně, která tam žije s její matkou. Dle soudu zmíněná tvrzení žalobkyně sdělená v rámci výslechu nesvědčí o jakýchkoli obavách žalobkyně z návratu do vlasti, kdy naopak tam žalobkyně u matky zanechala svou dceru. Zmíněné obavy pak žalobě ani v odvolání či žalobě blíže nespecifikovala, neuvedla, čeho konkrétně by se měla v zemi původu obávat, pouze obecně poukázala na to, že dle ní má být Thajsko nedemokratickou zemí a v případě návratu by jí mělo hrozit vězení či jiné potíže, taková tvrzení jsou však zcela nesouladná s předchozí výpovědí žalobkyně a žalobkyně neuvedla nic konkrétního ke své osobě, proč by měla právě ona mít takto závažné obavy z návratu. Z ničeho nevyplývalo, že by se poměry v Thajsku nebo u žalobkyně měly od výslechu změnit natolik, aby u ní byly jakékoli nové zásadní obavy ze situace ve vlasti přítomny.
28. V tomto ohledu není důvodná ani námitka žalobkyně, že nesouhlasí se závěry závazného stanoviska se závěrem, že může do Thajska vycestovat. Správní orgán I. st. vycházel při svém rozhodování z obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 4. 2024, ev. č. ZS57218, dle kterého je vycestování žalobkyně do Thajska možné. Vzhledem k tomu, že bylo toto stanovisko žalobkyní rozporováno v odvolání, vyžádal si žalovaný stanovisko nové (ze dne 7. 8. 2024, č. j. MV-114749-2/OAM-2024, se shodným závěrem, že vycestování žalobkyně do Thajska je možné), ze kterého pak vyšel při vydání napadeného rozhodnutí. Z obsahu obou závazných stanovisek nevyplývala žádná skutečnost, která by mohla nasvědčovat tomu, že by se žalobkyně měla při návratu do Thajska potýkat s jakýmkoli zásadnějšími problémy. Ani žalobkyně nic konkrétního nenamítla.
29. Lze shrnout, že informace uváděné v podané žalobě jsou zcela nesouladné se sděleními žalobkyně, která uváděla správním orgánům, a to zejména, pokud jde o tvrzení o partnerském vztahu, které bylo tvrzeno až v žalobě, a dále tvrzení o údajné nebezpečnosti Thajska, což je však informace zcela odlišná od sdělení žalobkyně při výslechu, kdy opakovaně potvrdila, že se do Thajska může bez problémů vrátit.
30. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
31. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, náhrada nákladů řízení jí nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 12. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce